

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl a vyhlásil v hlavním líčení konaném dne **5. března 2014** v Brně, v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Miloše Žďárského a přísedících Zdeňky Ustohalová a Jana Kirchnera, **t a k t o :**

obžalovaní

M. K.,

nar. XXXXX, bez zaměstnání, trvale bytem XXXXX, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici XXXXX,

T. Z.,

nar. XXXXX, bez zaměstnání, trvale bytem XXXXX, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici XXXXX,

J. D.,

nar. XXXXX, bez zaměstnání, trvale bytem XXXXX, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici XXXXX,

u z n á v a j í s e v i n n ý m i , ž e**obžalovaný M. K.**

v blíže nezjištěné době po půlnoci do ranních hodin dne 16. 3. 2013, v jím užívaném bytě č. 5 na třetím podlaží domu č. XXXXX na ulici XXXXX, poté kdy vykonal soulož s P. V., nar. XXXXX (dále jen „poškozená“) a tato mu sdělila, že na něj podá trestní oznámení pro znásilnění, z obav z takového počínání poškozené a ve snaze jí v tomto zabránit, při vědomí, ve kterém podlaží se jím užívaný byt nachází a jaký je pod okny terén, natlačil zcela nahou poškozenou k oknu, z tohoto ji vyklonil a následně i vyhodil. Poškozená po pádu z výšky přibližně 11,5 metru na kamennou dlažbu dvora domu zůstala zraněná ležet na zemi a obžalovaný M. K. poté, co sešel za ní a zjistil, že je stále naživu, neboť k němu hovořila, tuto vynesl zpět do téhož bytu, kde ji položil na zem v obývacím pokoji s kuchyňským koutem a podstatu události telefonicky sdělil obžalovanému T.Z. a požádal jej o blíže nespecifikovanou pomoc. Obžalovaný T. Z. žádosti vyhověl a společně s J.D., v jehož společnosti se toho času nacházel a kterého o obsahu telefonátu vyrozuměl, se následně během přibližně 15 minut do předmětného bytu dostavili a zde poté, co obžalovaný M. K. spoluobžalovaným vylíčil události ve smyslu výše popsaném, v přítomnosti na zemi ležící zraněné a silně otřesené, nicméně dosud živé a vnímající poškozené,

obžalovaný M. K. a obžalovaný T. Z.

společně po vzájemné domluvě, jak poškozenou usmrtit a jak naložit s jejím tělem, motivované již nejen obavou z trestního oznámení pro znásilnění, ale i případným svědecktím poškozené ohledně příčin vzniku jejích poranění, nejprve střídavě škrtili poškozenou rukama v oblasti krku

v pořadí obžalovaný M. K. a poté obžalovaný T. Z. a protože tato stále jevila známky života, uvedení obžalovaní v přesněji nezjištěném pořadí činností níže popsaných pokračovali v působení na tělo poškozené tak, že

- jí omotali kolem krku přívodní kabel k počítači, zapřeli se o trám a zeď a protisměrným tahem takto poškozenou škrtili
- poté, co si obžalovaný M. K. obul motorkářskou botu, šlapal poškozené plnou vahou svého těla na oblast hrudníku a krku
- poté, co obžalovaný T. Z. omotal poškozené pevný látkový řemen kolem krku, tuto škrtil

a kombinací uvedených praktik tak došlo ke smrti poškozené. V této fázi pak

obžalovaný J. D.

ačkoliv byl popsanému společnému jednání spoluobžalovaných celou dobu přítomen a toto vnímal, podílel se následně na odstraňování těla poškozené tím, že pomáhal při vynášení těla poškozené z bytu a jeho ukryvání do odpadního kontejneru tím, že otvíral dveře a hlídal, zda je někdo nesleduje a podílel se následně i na likvidaci krevních stop úklidem podlahy předmětného bytu

tedy

obžalovaní M. K. a T. Z.

- společným jednáním jiného úmyslně usmrtili s rozmyslem a spáchali takový čin na svědkovi zvlášť surovým a trýznivým způsobem

tedy

obžalovaný J. D.

- pachatelům trestného činu pomáhal v úmyslu umožnit jim, aby unikli trestnímu stíhání

čímž spáchali**obžalovaní M. K. a T. Z.**

- zvláště závažný zločin vraždy dle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. e), i) trestního zákoníku,

obžalovaný J. D.

- přečin nadřezování dle § 366 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzují se**obžalovaný M. K.**

podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 54 odst. 2 trestního zákoníku k výjimečnému trestu odnětí svobody v trvání

25 (dvacetpět) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou.**

Obžalovaný T. Z.

podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 54 odst. 2 trestního zákoníku k výjimečnému trestu odnětí svobody v trvání

22 (dvacetdva) roků.

Podle § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou.**

Obžalovaný J. D.

za výše uvedený přečin a za sbíhající se přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a), b) trestního zákoníku, jímž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu pro mládež v Jihlavě ze dne 5. 9. 2013, č. j. 13Tm 14/2013 - 125 a sbíhající se přečin krádeže dle § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, jímž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Jihlavě ze dne 28. 2. 2013, č. j. 13T 36/2013-53

podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k **souhrnnému trestu** odnětí svobody v trvání

2 (dvou) roků

za současného zrušení výroku o trestu z trestního příkazu Okresního soudu pro mládež v Jihlavě ze dne 5. 9. 2013, č. j. 13Tm 14/2013-125 a z trestního příkazu Okresního soudu v Jihlavě ze dne 28. 2. 2013, č. j. 13T 36/2013-53, jakož i všech dalších rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice s dozorem**.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému M.K. ukládá trest propadnutí věci, a to:

- 1 páru motorkářských bot černomodré barvy
- 1 páru motorkářských rukavic kožených, černých
- 1 páru rukavic textilních
- 1 kusu napájecího kabelu černé barvy
- 1 kusu látkového opasku zelené barvy s kovovou sponou,

jež jsou přílohou spisu.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu jsou obžalovaní M. K. a T. Z. povinni společně a nerozdílně nahradit poškozeným

- J.V., nar. XXXXX, bytem XXXXX, škodu ve výši **240.000 Kč**
- M.V., nar. XXXXX, bytem XXXXX, škodu ve výši **240.000 Kč**
- T.V., nar. XXXXX, bytem XXXXX, škodu ve výši **175.000 Kč**.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškození J.V., nar. XXXXX, bytem XXXXX, M.V., nar. XXXXX, bytem XXXXX a T.V., nar. XXXXX, bytem XXXXX, odkazují se svým nárokem na nemajetkovou újmu na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

Dokazováním provedeným v hlavním líčení byl zjištěn následující skutkový děj.

Obžalovaný M. K. v blíže nezjištěné době po půlnoci do ranních hodin dne 16. 3. 2013 v bytě č. XXXXX na ulici XXXXX poté, kdy vykonal soulož s P.V. a tato mu sdělila, že na něj podá trestní oznámení pro znásilnění, z obav z takového počínání poškozené a ve snaze jí v tomto zabránit, vědom si, ve kterém podlaží se předmětný byt nachází a jaký je pod okny terén, vyhodil poškozenou z okna bytu, přičemž následně poškozenou, která pád z výšky 11,5 metru na kamennou dlažbu dvora přežila, vynesl zpět do bytu a telefonicky požádal o nespécifikovanou pomoc T.Z., který se společně s J.D. do předmětného bytu dostavili a zde vyslechli od M.K. události, jež jejich příchodu předcházely. Poté M. K. a T. Z. společně po vzájemné domluvě, jak poškozenou usmrtí, motivováni již i snahou o zabránění případného svědectví poškozené ohledně příčin vzniku jejích poranění, tuto nejprve škrtili postupně rukama, dále tuto společně škrtili napájecím kabelem počítače, dále obžalovaný M. K. poškozené šlapal nohou obutou do motorkářské boty plnou vahou svého těla na oblast hrudníku a krku a obžalovaný T. Z. poškozenou škrtil pevným látkovým řemenem, přičemž kombinací těchto praktik následně došlo ke smrti poškozené. V této fázi obžalovaný J. D., který byl uvedenému jednání spoluobžalovaných celou dobu přítomen a vnímal ho, se podílel na odstraňování těla poškozené tím, že otevíral dveře a hlídal, zda někdo nejde a podílel se následně na likvidaci krevních stop úklidem podlahy předmětného bytu.

Výše uvedené skutečnosti soud zjistil z výpovědí obžalovaných, výsledkem svědků T.J., A. H., N. H., S. P., A.P., V.H., K.B., čtením protokolů o výpovědi svědků L.Š., M.V. a H.S., čtením úředních záznamů o podaném vysvětlení A.Š., A.K., J.K. a P.Č., výsledkem znalců z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a psychiatrie a oboru školství a kultura – dětská a dospělá psychologie a konečně došlo i k předložení obsahu spisového materiálu stranám k nahlédnutí.

Obžalovaný M.K. v přípravném řízení (č. 1. 328-331) uvedl, že 15. 3. 2013 po 22:00 hodině přišel do podniku Ponorka, kde se bavil s poškozenou a ta se ho před půl druhou v noci následujícího dne zeptala, zda u něj může přespat. Odešla si pro věci, on čekal asi půl hodiny a

když nešla, odešel domů. Po příchodu domů za dalších asi 10 minut přišla poškozená. Dobrovolně spolu souložili a poté mu řekla, že na něj podá trestní oznámení za znásilnění. Protože se bál problémů, rozhodl se jí zbavit a vyhodil ji z okna. Způsob, jakým tak učinil, popsal tak, že ji natlačil k oknu, jednou rukou ji tlačil do zad v oblasti lopatek, vyklonil ji z okna, zvednul jí nohu nahoru a vyhodil ji. Do této chvíle poškozenou neškrtil. Výška okna od země je odhadem obžalovaného asi 14 metrů, přičemž poškozená se nikde nezachytila, přímo vypadla. On se oblékl, sešel dolů, kde poškozená ležela a komunikovala s ním tím způsobem, že mu řekla, že ji bolí noha. Vynesl ji nahoru a položil ji v obývacím pokoji na zem. Následně poslal spoluobžalovanému Z. SMS, nevolal, protože neměl kredit a Z. mu zavolał obratem zpátky a on mu sdělil, co se stalo, tedy že poškozenou vyhodil z okna a že potřebuje poradit a pomoci. Asi za 15 minut přišel Z. společně s D.. K chování J.D. obžalovaný podotkl, že tento se začal klepat, když situaci uviděl. On se Z. začali řešit, co udělají s P., přičemž před tím oběma příchozím obžalovaný K. sdělil, co se stalo, tedy že poškozenou vyhodil z okna, neboť na něj chtěla podat trestní oznámení a on se jí chtěl zbavit. Poškozená v těchto chvílích dosud žila, komunikovala s nimi očima a vydávala nejasné zvuky. Oni se se Z. dohadovali, že věc musí skončit a potom musí tělo odstranit z bytu. Tehdy Z. navrhl, že ji má uškrtit. K. tedy levou ruku dal poškozené kolem krku a asi jednu minutu ji škrtil, ale pak přestal. Z. si následně vzal z autolékárničky rukavice a oběma rukama začal poškozenou škrtit a protože se to stále nedařilo, poradil mu, ať si vezme motorkářské boty a šlápne poškozené na krk, čehož K. poslechl, obul si jednu botu a šlápl poškozené na horní část hrudníku a chvíli na ní stál, přičemž rovnováhu v tuto chvíli udržoval tím, že se přidržel trámu. Protože poškozená dosud žila, vzali se Z. přírodní kabel od počítače a omotali jí ho kolem krku a každý tahal na jednu stranu, avšak ani to se nepovedlo a tehdy si Z. dal na hlavu sluchátka s hudbou, vzal si zelený pásek, který omotal poškozené kolem krku a tuto škrtil asi 7 – 10 minut. Pak prohlásil, že je po ní a K. jí zkoušel tep a skutečně poškozená už nežila. Společně se Z. ji zabalili do prostěradla. D. jim řekl, že jsou neschopní, že to nezvládnou udělat najednou a měl podobné poznámky. Poté i za pomoci D. a odnesli poškozenou dolů, přičemž D. otvíral dveře, díval se, zda někdo nejde a potom hodili P. do kontejneru a Z. na ni naházeli odpadky, aby nebyla vidět. Potom všichni v bytě hledali P. věci, aby je mohli vyhodit. Následně si všichni řekli, že to nesmí nikomu říct, přičemž on v žádném případě D. nevyhrožoval a žádný nůž v ruce nedržel.

Ve své další výpovědi z přípravného řízení (č. l. 332-333) obžalovaný M.K. využil svého práva a nevypovídal, stejně jako v řízení před soudem (č. l. 698), kde pouze stvrdil svoji dosavadní výpověď, projevil lítost nad skutkem a vymezil se proti popisu děje uváděném obžalovaným Z. s tím, že tam kde situaci popisuje Z. jinak, je přesnější jeho vlastní výpověď.

Obžalovaný T. Z. v přípravném řízení (č. l. 336-338) uvedl, že obsah usnesení, jimž bylo zahájeno trestní stíhání, je pravdivý. Když byl té noci na návštěvě u T. J., tehdy telefonoval skutečně s K., který mu řekl, že něco udělal a že potřebuje pomoc. Spolu s D. tedy šli do bytu, kde ležela na zemi nahá holka, přičemž až později poznal, že je to P.V.. K. řekl, že se spolu vyspali, ale ona ho chtěla udat a on ji následně vyhodil z okna. Když přišli do bytu, P. ještě dýchala. Způsob, jakým zavraždili P., popsaný v usnesení odpovídá skutečnosti, tak to opravdu udělali s tou výhradou, že rukama škrtil poškozenou jen K., on ji holýma rukama neškrtil. Poté, co poškozenou zavraždili, tuto zabalili s K. do prostěradla a odnesli dolů, přičemž D. hlídal, zda někdo nejde a poté ji hodili do kontejneru a zaházeli odpadky. Potom společně utírali v bytě krev, avšak co dělal K. s oblečením poškozené, on neví. Společně se domluvili, že to nikdo

nesmí říct, avšak při této příležitosti žádné výhrůžky od nikoho nepadali. To co se stalo, ho velmi mrzí.

Ve své další výpovědi v přípravném řízení (č. l. 339-340) obžalovaný využil svého práva a nevypovídal.

V rámci své poslední výpovědi v přípravném řízení (č. l. 343-347) obžalovaný část své předchozí výpovědi zopakoval, avšak doplnil či pozměnil některé skutečnosti následně. Jednak uvedl k obsahu telefonátu s K., že tento mu přímo řekl, že někoho vyhodil z okna a že má k němu tedy přijít na byt, aby mu s tím pomohl. Při této příležitosti se ho J. D. zeptal, co se děje a on mu zopakoval přesně to, co mu K. do telefonu řekl, na což J. D. reagoval tím, že půjde s ním a že pokud by bylo potřeba něco udělat, tak pomůže, avšak jak konkrétně svoji pomoc myslí, J. D. nekonkretizoval. Když přišli společně do bytu ke K., tak ležela v místnosti na zemi P.V. a K. ho požádal o pomoc poté, co už v tuto chvíli se poškozenou pokusil do doby jejich příchodu 3x nebo 4x neúspěšně uskrtit. D. celou dobu, když vraždili P., stál ve stejné místnosti a díval se na ně, co dělají. Když K. na začátku sám P. škrtil, D. mu při této příležitosti řekl něco v tom smyslu, že je sráč. Co se týká vlastního usmrcení, tak K. škrtil P. rukama, pak ji škrtil kabelem, páskem a když se mu to nedařilo, tak řekl „ta svině snad nechcípne“ a potom si vzal ze skříně boty na motorku a šlápl jí na krk. Až potom ho požádal o pomoc a protože on měl s K. v minulosti nějaké potyčky, tak mu pomohl, ovšem ze strachu. K. jí obmotal kolem krku kabel, dal mu jeden konec do ruky, on ho držel a K. zatím tahal za druhý konec a takto poškozenou škrtili. D. se celou dobu na to jen koukal a nic neříkal. Pak už si nic nepamatuje, až když odklízeli tělo P.. Dále na rozdíl od své původní výpovědi uvedl, že jim K. poté řekl, že nikdo nic neřekne, jinak je zabije a toto jim zopakoval i poté, co šli spát a vzbudili se. K roli J.D. obžalovaný zopakoval, že tento celou dobu, kdy vraždili poškozenou, mohl normálně odejít, což neučinil, avšak na usmrcení poškozené se aktivně nepodílel, pouze jim potom pomáhal s odklizením těla. K dotazu, zda použil k něčemu z lékárničky v bytě rukavice, uvedl obžalovaný, že si již nepamatuje. K dotazu, zda může obžalovaný uvést, z jakého důvodu vypovídá v některých ohledech jinak nežli ve své dřívější výpovědi, tento odvětil, že na to odpovídat nechce.

V řízení před soudem (č. l. 699) obžalovaný využil svého práva a nevypovídal.

Obžalovaný J.D. v přípravném řízení (č. l. 350-353) uvedl, že to, co je uvedeno v usnesení o zahájení trestního stíhání k jeho osobě, je pravdou. Dále popsal, že kolem druhé hodiny v noci dne 16. 3. 2013 odešli se Z. z diskotéky za jeho kamarádkou J. a zde měl Z. telefonát s K. a poté, co tento skončil, mu Z. tlumočil jeho obsah, z něhož vyplynulo, že K. vyhodil z okna nějakou holku a chce pomoc. On si myslel, že si K. dělá srandu, avšak když došli se Z.do předmětného bytu, zjistil, že tam skutečně na zemi leží nahá P.V., byla od krve a chrchlala a říkala K., aby ji pustil. K. jí odvětil, že ne, že by mluvila. K. jim při této příležitosti sdělil, co se před jejich příchodem stalo, tedy že spolu souložili, že ji poté vyhodil z okna, protože se obával naplnění její hrozby trestním oznámení pro znásilnění a taky upřesnil, že ji chtěl zabít skutečně pro to, aby neměl problém. Dále K. uvedl, že když ji strkal z okna, tak se ještě poškozená držela zábran na sních a když ji vynesl do bytu a ona mu řekla, že podá trestní oznámení, tak ještě než oni se Z.do bytu došli, ji rukama škrtil. Následně se K. se Z.domlouvali, co s poškozenou udělají a shodli se na tom, že ji zabijí a hodí do kontejneru. Z. vzal

z autolékárničky rukavice, ale dále už neví v jakém sledu ji oba, tedy Z. s K., škrtili rukama, potom ji škrtili kabelem, přičemž se zapřeli nohama a dále K. si obul boty, přidržoval se trámu a šlapal poškozené po krku. Potom si vzal Z. zelený pásek a poškozenou rovněž škrtil. Oba, tedy K. se Z., se na smrti poškozené aktivně podíleli. Po všech těchto pokusech byla už poškozená skutečně mrtvá. Tuto zabalili do prostěradla, K. se Z. si vzali motorkářské rukavice, on si vzal pletené rukavice a snesli tělo poškozené dolů, přičemž on jim otevíral dveře a hlídal, zda někdo nejde. Oni pak hodili tělo poškozené do kontejneru a zasypali odpadky. Potom mu K. řekl, že když to někomu řekne, tak ho zabije a přitom držel v ruce nůž. Tato výhrůžka směřovala i k Z.. Později po odstranění těla se on ještě podílel na vytírání podlahy od krve.

Ve své další výpovědi z přípravného řízení (č. l. 354-355) obžalovaný využil svého práva a nevypovídal.

V řízení před soudem (č. l. 699-704) popsal obžalovaný situaci shodně jako v přípravném řízení a navíc uvedl, že jakmile přišli do bytu a on uviděl poškozenou na zemi od krve, pochopil, že nešlo o legraci, byl z toho v šoku a sedl si za kuchyňský bar a když ostatní dva poškozenou škrtili, koukal do země a zacpával si uši, aby si z toho co nejméně odnesl. K upřesnění situace, jak mohl za této situace sledovat průběh děje, uvedl, že dílem tu situaci mohl sledovat, neboť z poza kuchyňského baru viděl Z., jak klečí na poškozené a jak tahá rukou nahoru a z toho dovozoval to, co uvedl, v žádném případě se ale neřadil přímo na to, jak ji škrtil. Dále se pokusil seřadit jednotlivé útoky na poškozenou, jak po sobě následovaly, nicméně uvedl, že pořadím si není jistý a vlastně to seřadit nedokáže.

Svědčyně T.J. (č. l. 358-360, 713-718) uvedla, že 16. 3. 2013 před půl čtvrtou ranní mluvila před svým domem s T.Z. s J.D.. Z. hovořil prostřednictvím jejího mobilního telefonu s K. a ona slyšela, jak uklidňuje K. do telefonu, aby nic nedělal, že tam přijdou a že to uklidí. D. to slyšel, ptal se, co se děje a Z. mu řekl, že K. vyhodil z okna nějakou holku. Ona sama to brala jako legraci, nemohla tomu uvěřit. Poté Z. i s D. odešli. Druhý den odpoledne byla v předmětném bytě na ulici XXXXX, viděla se se všemi obžalovanými, kteří vypadali normálně po celou dobu její návštěvy, která trvala 2 – 3 hodiny. Ona se ptala, co mělo to prohlášení v noci znamenat a Z. jí řekl, že se nic nestalo a ať to neřeší. Při této příležitosti se obžalovaní dohadovali, kdo vynese koš s odpadky a K. řekl, že tam nepůjde, neboť by tam ještě na něho něco vybaflo a smál se tomu. Poté, když byla v Jihlavě zorganizovaná akce na hledání pohřešované P. V., této se zúčastňoval i Z., který roznášel plakáty s tímto obsahem. Pokud ví, tak mezi obžalovanými navzájem žádné hádky nebyly a nikdo nikomu nevyhrožoval.

Svědčyně A.H. (č. l. 719-721) uvedla, že dříve chodila s T.Z., přičemž vztah to byl takový rozhádaný a došlo i k fyzickému napadení tou formou, že jí Z. při nějaké příležitosti držel pod krkem a jindy ji zase chytil za prst, ona sebou cukla a v důsledku toho si přetrhla vazy. Tento důsledek však poškozená klade za vinu víceméně sobě. K osobě M.K. uvedla, že byl v pohodě a J.D. moc neznala.

Svědčyně N.H. (č. l. 363-364, 765-769) uvedla, že P.V. byla její spolužačkou na základní škole. Byla přítomna na diskotéce v klubu Ponorka, kde ji P. poprosila, aby šla za K., aby ještě nechodil domů, neboť to tam P. bavilo a z toho všeho pro ni vyplynulo, že se P. chystá u K. spát. K osobě obžalovaného Z. uvedla, že tento býval agresivní, pořád se chtěl s někým

prát. Obžalovaný D. byl v pohodě, avšak na druhou stranu je jí známo, že měl v minulosti dát své matce facku. Obžalovaného K. sice znala, ale nikdy se s ním nebavila. To, že je právě on tím komu vyřizovala vzkaz poškozené, zjistila až následně.

Svědčyně L.Š. (č. l. 367-368) uvedla k osobám obžalovaných, že K. měl takové dětské chování, ale když se napil, tak byl agresivní. Obžalovaný Z. byl blbec a násilník a k osobě obžalovaného D. uvedla, že tohoto chápe jako ovlivnitelného kluka. S osobami obžalovaných se viděla následně po vraždě a může říci, že všichni tři se chovali normálně. Z. se navíc angažoval při vylepování plakátů, prostřednictvím nichž se hledala pohřešovaná P.. Žádné hádky mezi obžalovanými navzájem nezaregistrovala a neví ani o tom, že by si vyhrožovali.

Svědčyně M.V. (č. l. 371-373) jako matka poškozené uvedla, že P. jezdila na diskotéky do Ponorky a přespávat měla v Jihlavě u nějaké H., jejíž příjmení nezná. To, zda tam přespávala, si nějak neověřovala, P. věřila. Dne 15. 3. 2013 v ranních hodinách, když P. odcházela, tuto viděla naposledy.

Svědčyně H.S. (č. l. 377-378) uvedla, že s poškozenou chodila na diskotéky do Ponorky a poškozená také u ní někdy přespávala. Dne 15. 3. 2013 k tomu však nedošlo, neboť její matka to nedovolila a P. si tedy hledala nocleh někde jinde. K osobám obžalovaných, které zná, uvedla, že Z. býval agresivní a D. označila za normálního.

Svědčyně S.P. (č. l. 769-774) jako nevlastní sestra obžalovaného K. tohoto charakterizovala jako citlivého a vstřícného k ostatním, zejména k dívkám. Poté, co se událost stala, na něm pozorovala velkou změnu, trápil se, pil alkohol a brečel. Jí osobně poté řekl velmi stručně, co se v bytě odehrálo v tom smyslu, že když za ním Z. s D. přišli, ptal se jich, co má dělat, že musí zavolat záchranku a na to mu Z. řekl, že už by z toho byl průser, že ji musí dodělat. Ostatní dva obžalované svědkyně popsala víceméně jako násilníky, zejména pak T.Z..

Svědčyně A.P. (č. l. 774-778) matka obžalovaného M.K. uvedla k jeho osobě, že se spolu sice v minulosti hádali, ale nikdy nedošlo k nějakému napadání nebo ubližování, naopak se jí zastával proti jiným. Dále se svědkyně vyjádřila k jeho úrazu hlavy v mládí v tom smyslu, že poté byl nesoustředěný a výbušnější. Dále se svědkyně vyjádřila k chování obžalovaného poté, co mělo dojít k projednávání záležitosti, kdy bylo poznat, že je zničen, že ho něco trápí. K osobám spoluobžalovaných se vyjádřila nelichotivě.

Svědčyně V.H. (č. l. 778-781) se vyjádřila k osobám obžalovaných Z. a D. kriticky tak, že tito měli vztah k alkoholu, hrubostem a násilí. Naopak obžalovaného K. svědkyně popsala pozitivně s dobrým vztahem k děvčatům a s klidným uvažováním.

Svědčyně K.B. (č. l. 781-782) popsala obžalovaného K. rovněž jako klidného a hodného partnera, s kterým dříve chodila. Obžalovaného Z. charakterizovala jako lháře a z doslechu měla povědomí o jeho agresivitě.

Za souhlasu stran byly dle § 211 odst. 6 trestního řádu přečteny úřední záznamy o podaném vysvětlení A. Š. na č. l. 17-18, A.K. na č. l. 20, J.K. na č. l. 26-27 a P.Č. na č. l. 30,

přičemž z těchto se podává přítomnost poškozené P.V. ve večerních a nočních hodinách dne 15. 3. 2013 v klubu Ponorka, přičemž tam měla setrvat přibližně do půlnoci či o hodinu až dvě déle. P. nebyl cizí alkohol, někdy si zakouřila marihuanu, jiné drogy neužívala. Měla od rodičů naprostou volnost přes celé víkendy. Ve zbytku jsou podaná vysvětlení nepodstatná.

Z výpovědí soudních znalců v oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství v řízení před soudem (č. l. 704-707) se podává odkaz na závěry pitevního protokolu (č. l. 197-211) a jeho doplnění následně. Oba soudní znalci se účastnili pátrací akce na skládce Henčov v katastrálním území Jihlava, kde byly nalezeny tělesné ostatky lidského původu, přičemž šlo o neúplné torzo lidského těla, jednalo se maximálně o 20% ostatků lidského původu. Izolací DNA z poskytnutého materiálu a jejím srovnáním s DNA naizolované ze stěru z bukální sliznice matky poškozené, byla zjištěna shoda 99,9986% s pohřešovanou. K přesné době smrti není možno se vyjádřit, neboť ostatky se nacházely v hlubokých vrstvách odpadu, kde probíhaly chemické, kvasné, hnilobné či jiné procesy s významnou produkcí tepla kolem 60°C, čímž pozdní posmrtné změny v podobě hnilobných procesů probíhaly nestandardně, tedy mnohem rychleji. Tělo bylo navíc vystaveno opakovanému masivnímu mechanickému násilí, a to drcení v transportním vozidle, vlečení a kompresi na skládce a dalšímu mechanickému násilí v průběhu pátrání. Tělesné ostatky jsou výrazně poškozeny, devastovány a modifikovány rychle probíhajícími posmrtnými změnami a k poraněním jako takovým se tedy jednoznačně vyjádřit nelze. Mezi poranění, které mohlo vzniknout zaživa, bylo zjištěno roztržení levé patní kosti, přičemž jde o poranění typické pro pád z výšky na patu levé nohy a s tímto poraněním, resp. mechanismem by mohla souviset i zlomenina levé kosti stehenní. Při pádu s kontaktem dolní končetiny s tvrdou podložkou nemuselo dojít ke smrti poškozené, avšak k eventuálním vnitřním zraněním se znalci nebyli schopni vyjádřit a rovněž tak se nejsou schopni znalci vyjádřit k dalšímu násilí působícímu proti integritě poškozené. Ostatní poranění mají spíše charakter posmrtné devastace těla. Z výše uvedených důvodů nebylo tedy znalcům umožněno spolehlivě hodnotit případné známky obrany poškozené. Stejně tak se nelze jakkoliv vyjádřit k bezprostřední příčině smrti, když nebyla nalezena hlava, krk, trup ani vnitřní orgány poškozené. K dotazu obhajoby znalci uvedli, že tělo může vydávat i po smrti zvuky, které souvisejí s manipulací s tělem a vznikají tím, že vychází zbytky vzduchu z plic při přetočení těla, ohnutí a podobné manipulaci. Jedná se o zvuky chrčivé, bublavé, jednoduše necharakteristické.

Znalkyně v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie v řízení před soudem (č. l. 707-710) zopakovala a rozvinula závěry znaleckého posudku na č. l. 468-529 v části psychiatrické následně.

Obžalovaný M.K. netrpí a v minulosti ani netrpěl duševní poruchou. Jedná se o emočně necitlivou, dráždivou a narcistickou osobnost s normálními podprůměrnými rozumovými schopnostmi. Schopnost rozpoznávací byla u obžalovaného zachována a schopnost ovládací byla vlivem pozitivního alkoholu nepodstatnou měrou snížena. Z psychiatrického hlediska jeho pobyt na svobodě není nebezpečný a nejsou dány podmínky pro uložení žádného druhu ochranného léčení.

Obžalovaný T.Z. je osobností dissociální a má normální podprůměrné rozumové schopnosti. Netrpí duševní poruchou, schopnost rozpoznávací i ovládací byly v inkriminované

době zcela zachovány. Požitý alkohol neměl vliv na jeho jednání. Pobyt obžalovaného na svobodě není z psychiatrického hlediska nebezpečný a nejsou dány podmínky pro uložení žádného druhu ochranného léčení.

Obžalovaný J.D. v minulosti netrpěl a ani v současné době netrpí duševní poruchou. Má normální nerozvinuté, podprůměrné rozumové schopnosti, je emočně plochý a dissociální. V inkriminované době obžalovaný mohl rozpoznat nebezpečnost trestného činu a mohl své jednání ovládat, přičemž ani jedna z uvedených schopností nebyla narušena. Z psychiatrického hlediska pobyt obžalovaného na svobodě není nebezpečný a nejsou dány podmínky pro uložení žádného druhu ochranného léčení.

V řízení před soudem znalkyně doplnila, že teoreticky možný vliv požití alkoholu je u všech obžalovaných naprosto forenzně nevýznamný. U všech obžalovaných shledává velké podobnosti jejich osobností, velmi k sobě inklinují a žijí v úzkém soužití z pohledu sdílení hodnot a závazků, které vůči sobě mají. Jejich provázanost je natolik úzká, že lze jen těžko hovořit o tom, že by někdo z nich měl vůdčí roli. K úrazu hlavy v minulosti v případě obžalovaného K. znalkyně uvedla, že tuto skutečnost brala v potaz, avšak žádné následky v podobě změny psychiky nebo změny osobnosti obžalovaného, neshledala. Jedná se o úraz, který utrpěl v 15 letech a znalkyně neodmítá tehdejší konstatování organického psychosyndromu u obžalovaného lékaři, avšak dnes je po této stránce zdrav. Takovýto závěr znalkyně činí jakožto odborník pro neurologii, který diagnostikuje organický psychosyndrom.

Znalkyně v oboru školství a kultura – dětská a dospělá psychologie v řízení před soudem (č. l. 710-713) odkázala na své závěry v rámci znaleckého posudku na č. l. 468-529, tyto stvrdila a rozvedla následovně.

U obžalovaného M.K. lze konstatovat snížený výkon intelektu v důsledku výukové zanedbanosti a jeho nepěstění. Jeho osobnost má zvláštnosti, které se vymykají běžné normě a to v narcismu, kdy jeho vztahy v sociální sféře postrádají citovou hloubku. Motiv jednání může odpovídat právě tomuto osobnostnímu rysu, kdy takto postižené osoby nesou nepřiměřeně pocit ohrožení a mohou tehdy jednat neadekvátně. Obžalovaný preferuje vlastní osobu, svoje potřeby a zájmy. Od základní školy měl závažné problémy v chování, nerespektoval autoritu učitelů a jednal agresivně vůči vrstevníkům. Neplnil si své povinnosti, neosvojil si potřebné pracovní návyky a zneužíval alkohol. Byl v konfliktním vztahu se svým nevlastním otcem. Nedokázal navazovat skutečné citové vazby a záleželo mu na vlastním vyniknutí až nadřazenosti. Žil nezdrženlivě a pokud se ho někdo dotkl, dokázal reagovat agresí. Byl nezaměstnaný a spoléhal na příjmy od rodiny a od známých. V případě shledání viny obžalovaného znalkyně označila jeho další vývoj ve vztahu k protispoločenskému jednání za problémový.

Obžalovaný T.Z. má podprůměrný intelekt a jeho osobnost je dosud nevyzrálá. Obžalovaný je egocentricky zaměřen na vlastní osobu, dává přednost vlastním zájmům a potřebám. Od školního období je problémový, nerespektuje autority, neplní povinnosti a převzal pravidla disociálního prostředí. Jeho osobnost má zvýšenou pohotovost k agresivním reakcím a je málo poučitelný zkušeností. Zneužívá alkohol, nepracuje a peníze získává příležitostně. V citové sféře jsou vztahy obžalovaného ploché, když tyto si nedokázal vytvořit v primární rodině. Preferuje zábavu, kamarády, sexualitu, ale odmítá zaměstnání. Dopustil-li se

obžalovaný žalovaného jednání, pak motivem jeho činu byla pomoc příteli, kterému byl zavázán a kterého se snažil udržet pro osobní výhody. Motiv uváděný obžalovaným, že jednal pod pohrůžkou K., není příliš věrohodný. Resocializaci obžalovaného znalkyně hodnotí jako problematickou.

Obžalovaný J. D. má úroveň rozumových schopností odpovídající pásmu podprůměru s nízkými všeobecnými vědomostmi a nízkými výsledky v sociálním porozumění. Je necitlivý a nezajímá se o okolí. Z jeho školní vědomosti je patrné, že k těmto byl v minulosti jakýmsi způsobem veden. Jeho osobnost je nevyzrálá a následkem jeho požitkářského způsobu života stagnuje ve svém vývoji. Je citově plochý, neempatický, nevyrovnaný, avšak tam, kde mu záleží na udržení vztahu a výhod či vlastní prestiže, dokáže jednat konformně až přátelsky a povrchně se přizpůsobit. Motivem jeho jednání, pokud bude prokázáno, mohla být snaha udržet si přátelský vztah ke K., který ho u sebe nechával bydlet. V prostředí vlastní rodiny byl obžalovaný v minulosti emočně deprivovaný, když byl vlastní matkou předán ve třech letech do výchovy prarodičům. Měl problémy ve škole, byl předán do diagnostického ústavu, nedokončil odborné učiliště. Zneužíval alkohol i lehké drogy. Žil nezávazným způsobem života, nehledal si zaměstnání, v opilosti byl vulgární a agresivní. Rovněž jeho resocializaci znalkyně vnímá jako problematickou.

Z důkazů provedených ve smyslu ustanovení § 213 odst. 1 trestního řádu je třeba zmínit zejména na č. l.

- 47-132 protokol o ohledání místa činu včetně fotodokumentace a protokoly o odběru pachových stop a pachových vzorků
- 137-145 odborná vyjádření (výsledky zkoumání z oboru metody pachové identifikace)
- 150-171 odborné vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví biologie a genetika
- 171-178 protokol o ohledání místa včetně fotodokumentace
- 182 odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetika
- 186-187 odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetika
- 216 protokol o vydání věci
- 342 ručně psaná výpověď obžalovaného T.Z.
- 531-533 zpráva Pedagogicko-psychologické poradny Jihlava k osobám obžalovaných
- věcné důkazy vydané obžalovaným K..

Při hodnocení výše uvedených důkazů provedených u hlavního líčení a při jejich zvážení jednotlivě i v jejich souhrnu včetně obhajoby obžalovaných, dospěl soud k následujícím závěrům.

Skutečnost, že došlo k úmrtí poškozené P. V. je zřejmá z protokolu o ohledání místa na č. l. 171-178, z něhož se podává nález ostatků lidského těla dne 8. 4 2013 na skládce komunálního odpadu v Henčově okr. Jihlava, přičemž totožnost ostatků je doložena odborným vyjádřením na č. l. 182, kdy porovnáním profilu DNA z nalezených částí těla s profilem DNA získaného z bukálního stěru M.V. (matky poškozené) byla zjištěna pravděpodobnost příbuzenského vztahu matka – dcera mezi osobou, ze které pochází nalezený vzorek a mezi osobou M.V. hodnotou 99,9986%. Místu nálezu ostatků těla poškozené pak odpovídá v tomto ohledu zcela shodná výpověď všech tří obžalovaných, tedy že tělo poškozené vhodili do kontejneru na domovní odpad a následně zamaskovali.

Shodná výpověď všech tří obžalovaných ohledně místa, na kterém poškozená trávila poslední okamžiky svého života, tedy v bytě č. 5 na třetím podlaží domu č. 35 na ulici XXXXX užívaném obžalovaným M.K., pak rovněž koresponduje s dalšími důkazy, konkrétně se závěry odborného vyjádření v oboru kriminalistika, odvětví biologie a genetika na č. 1. 150-170. Z tohoto se podává vyhodnocení nalezených biologických stop na místě činu tak, že stopa č. 2 – stěr ze skvrny na dlažbě dvora domu XXXXX, tedy pod okny předmětného bytu, byla vyhodnocena jako lidská krev, z níž byl stanoven neúplný profil DNA osoby ženského pohlaví, který vykazuje individuální shodu s profilem DNA poškozené. Stopa č. 11 získaná stěrem z kapky hnědé barvy na schodišti za vstupními dveřmi bytu byla vyhodnocena rovněž jako lidská krev a z této byl stanoven úplný profil DNA osoby ženského pohlaví, který vykazuje individuální shodu s poškozenou. Zcela stejné závěry lze učinit ohledně stopy č. 35, tedy motorkářských kožených rukavic černé barvy, vydaných obžalovaným K., na nichž zjištěný biologický materiál vykazuje individuální shodu s profilem DNA poškozené a rovněž ohledně stopy č. 36 – černobílých látkových rukavic, na nichž byl stanoven smíšený profil DNA, který však můžou svým biologickým materiálem vytvořit pouhé 4 osoby z 10 milionů a poškozená P.V. mezi tyto osoby patřila. Konečně na látkovém pásku zelené barvy, vydaném obžalovaným K., byla detekována přítomnost lidské krve a profil DNA zůstavitele tohoto biologického materiálu vykazuje individuální stopu s profilem DNA rovněž poškozené P. V..

Z odborného vyjádření na č. 1. 143-145 se podávají výsledky zkoumání z oboru metody pachové identifikace, přičemž otisk pachové stopy sejmутý z oděvu poškozené se shoduje s otiskem pachové stopy zajištěné na parapetu obou oken předmětného bytu.

Jakým způsobem poškozená P.V. zemřela, pak vyplývá výhradně z výpovědí obžalovaných, které se však v některých podstatných momentech rozcházejí. Z toho důvodu za účelem sestavení skutkového děje, k němuž v předmětném bytě v inkriminované době došlo, soud porovnal jednotlivé i opakované výpovědi obžalovaných a tam, kde se tyto alespoň ve dvou ze tří případů překrývaly, příp. byly ještě podepřeny výsledky zkoumání z oboru metody pachové identifikace, vzal soud tyto za prokázané. Obžalovaný M. K. vypovídal v jediném případě, a to v přípravném řízení a přestože v řízení před soudem využil svého práva a nevypovídal, na svoji předchozí výpověď, jakožto pravdivou, odkázal. Obžalovaný T. Z. vypovídal celkem 2x, a to v přípravném řízení, když v řízení před soudem využil svého práva a nevypovídal, přičemž jeho druhá výpověď v pořadí vykazuje několik zásadních odlišností od jeho výpovědi první. Zatímco ve své první výpovědi seznal popis toho, čeho se vůči poškozené měl dopustit v souladu s tím jak je tento uveden v usnesení o zahájení trestního stíhání a měl výhradu pouze k tomu, že rukama škrtil poškozenou pouze K. nikoliv on, ve své druhé výpovědi svoji míru zavinění poníží a přestože i nadále svoji vinu na zavraždění P. V. nepopírá, fakticky se ztotožňuje pouze s tím, že pomáhal K. škrtil poškozenou napájecím kabelem a navíc nově uvádí, že takto činil až poté, co byl požádán K. o pomoc a činil tak ze strachu z něho. Situaci komplikuje navíc ještě ručně psaná výpověď obžalovaného Z. na č. 1. 342 bez uvedení data, z níž se nově uvádí to, že obžalovaný K. měl poškozenou ještě před tím, než ji vyhodil z okna, škrtil, dále uvedl, že napájecím kabelem poškozenou škrtil pouze K., dále popsal, jak K. nohou obutou motorkářskou botou šlapal poškozené na krk, dále to, jak K. odešel do horního pokoje pro tmavězelený pásek, kterým následně poškozenou škrtil a teprve tehdy, když se stále K. nedařilo poškozenou uškrtil, ho tento striktně požádal o pomoc v usmrcení poškozené, což

on ze strachu učinil, vzal si rukavice a z příkazu K. pouze držel kabel, který měla poškozená omotaný kolem krku, přičemž na druhém konci K. silně tahal asi 5 minut a poté už poškozená nejevila známky života. Ze všech výše uvedených důvodů soud tedy k výpovědi obžalovaného Z. přistupoval zvláště obezřetně. Obžalovaný J. D. vypověděl v přípravném řízení jednou a svoji výpověď pak zopakoval v řízení před soudem s jistými odchylkami, které se sice nedotýkají jeho setrvalého popisu pomoci spoluobžalovaným při nakládání s již mrtvým tělem poškozené, nicméně nově obžalovaný relativizuje to, co v předmětném bytě vnímal, když nově uvedl, že vlastně viděl jen část scény a ani si přesně nepamatuje, na čem se spoluobžalovaní domlouvali. Setrval však na tom, že poškozenou střídavě škrtili jak K., tak Z., poté společně kabelem od počítače, rovněž setrval na popisu šlapání obutou nohou K. na krk poškozené i na škrčení poškozené páskem ze strany Z..

Za prokázanou má soud tu skutečnost, že obžalovaný M. K. vyhodil poškozenou z okna předmětného bytu, když toto obžalovaný doznal a navíc v tomto smyslu shodně vypovídají i oba spoluobžalovaní, kteří od něj tento průběh předchozího děje po příchodu do bytu vyslechli. Uvedenému svědčí ostatně i výše zmíněné výsledky zkoumání z oboru metody pachové identifikace, kdy na obou svislých oknech směřujících do dvora k místům nálezů krevní stopy ztotožněné s osobou poškozené, byly nalezeny její pachové stopy. Stejně tak má soud za prokázané to, že obžalovaný K. následně za poškozenou na dvůr sešel (odkaz na výše zmíněnou biologickou stopu č. 2, tak jak je zachycena na fotodokumentaci na č. l. 54 a 55) a vynesl poškozenou zpět do bytu, s čímž kromě výpovědi obžalovaného K. stvrzené výpovědi obou spoluobžalovaných koresponduje i nález krevních stop v předsíni předmětného bytu, jež byly ztotožněny s osobou poškozené (stopa č. 11, tak jak vyplývá z fotodokumentace na č. l. 78 a 79). Skutečnost, že na následném násilném působení na osobu poškozené se podíleli pouze obžalovaní K. a Z. má soud rovněž za prokázanou, když toto bezrozporně vyplývá z výpovědi všech tří obžalovaných i v jejich opakovaných verzích, včetně písemného popisu skutku obžalovaným Z.. Násilí obžalovaných K. a Z. na poškozenou předcházela jejich vzájemná domluva, jak poškozenou usmrtí, což má soud za prokázané v tomto ohledu shodným tvrzením obžalovaných K. a D., a to i při vědomí mírně pozměňující výpovědi obžalovaného D. před soudem, kdy přesný obsah jejich domluvy údajně neslyšel, nicméně v tomto ohledu chápe soud jeho původní výpověď na č. l. 351-352 za natolik konkrétní, že nevzbuzuje pochyby. Obžalovaný D. konkrétně uvedl „K. se Z. se začali domlouvat na tom, co s ní udělají, nejdříve tam padlo něco v tom smyslu, že by ji odnesli někam dál od baráku, chvíli to řešili co s ní, že snad někam k hradbám, ale nakonec se shodli na tom, že potom, co ji zabijou, tak ji hodí u domu do kontejneru.“ V této souvislosti lze citovat i další část výpovědi obžalovaného D. na témže čísle listu, kdy uvedl „Já jsem viděl jak na tělo P. V., tak i na oba dva.“, což opět nekoresponduje s jeho výpovědí v řízení před soudem výše zmíněnou a lze tak uzavřít, že v tomto i předchozím tvrzení ohledně domluvy spoluobžalovaných, se obžalovaný D. rozhodl v řízení před soudem vypovídat mírně ve svůj prospěch, neboť pokud by přesvědčil soud, že vlastně domluvu obžalovaných na vraždě neslyšel a to co viděl, bylo jen dílčí, když ve strachu byl ukryt za kuchyňským nábytkem, pak pochopitelně by jeho nekonání ve smyslu pomoci poškozené, vyznívalo více v jeho prospěch nežli tvrzení původní. Definitivně se tedy soud rozhodl držet se výpovědi obžalovaného D. tak, jak byla učiněna v přípravném řízení. Porovnáním výpovědi obžalovaných K. a D. pak v zásadních bodech lze tyto vyhodnotit jako souladné pokud se týká toho, že poškozenou nejprve škrtil K., poté Z. a následně, již bez přesně zjištěného pořadí, vzal soud za prokázané působení K. motorkářskou botou na krk poškozené,

škrcení poškozené oběma obžalovanými a škrcení poškozené páskem ze strany Z.. Důvodem, proč nemá soud pořadí posledně jmenovaných činností obžalovaných K. a Z. za ujasněné spočívá v tom, že pořadí určené výpovědi obžalovaného K. spoluobžalovaný D. v řízení před soudem nepotvrdil, když uvedl, že tímto si není vůbec jistý a vzhledem k tomu, že takovéto doplnění jeho původní výpovědi v žádném ohledu nemůže svědčit v jeho prospěch, nemá toto soud za z jeho strany účelové, nýbrž vedené jeho snahou o upřesnění skutkového děje. Soud v daném případě tedy postrádal shodnou výpověď alespoň dvou obžalovaných o průběhu skutkového děje a z tohoto důvodu sled událostí uváděných obžalovaným K. chápe jako ne zcela objasněný.

V zásadě shodný popis skutkového děje obžalovanými K. a D. pak koresponduje i s důkazy objektivními, konkrétně jde o shodu jejich tvrzení ohledně působení K. na krk poškozené motorkářskou botou, když metodou pachové identifikace byla zjištěna shoda otisku pachové stopy z obou motorkářských bot s otiskem pachové stopy z oblečení poškozené a ve shodě s tvrzením všech tří obžalovaných pak stejnou metodou byla zjištěna shoda otisku pachové stopy z napájecího kabelu s otiskem pachové stopy z oblečení poškozené. V souladu s výpovědí obžalovaného D. ohledně nakládání s již mrtvým tělem poškozené pak koresponduje odborné vyjádření výše zmíněné, když na hřbetní straně černých kožených motorkářských rukavic byl nalezen smíšený profil DNA nejméně dvou osob, přičemž majoritní složka vykazuje individuální shodu s DNA obžalovaného Z. a na spodní straně prstů rukavic byla nalezena lidská krev, z níž byl stanoven smíšený profil DNA nejméně tří osob, přičemž majoritní složka vykazuje individuální shodu s DNA poškozené, jinými slovy tvrzení D., že si K. se Z. na odnášení těla poškozené vzali motorkářské rukavice, je přinejmenším ohledně osoby obžalovaného Z. prokázáno.

Pokud jde o výpověď obžalovaného T.Z., která se výše popsáním způsobem vyvíjela v jeho prospěch, pak s ohledem na řečené chápe její první variantu ze dne 28. 3. 2013 soud jako nejvíce se blížící realitě, když s výjimkou škrcení poškozené rukama, které i v této výpovědi obžalovaný Z. odmítl, ale které bylo prokázáno jinými důkazy, jinak odkazuje na obsah usnesení o zahájení trestního stíhání, který označil za pravdivý a o němž ještě v další části této výpovědi uvedl „Způsob zavraždění popsany v usnesení sedí, tak jsme to skutečně udělali“ a taková verze pak v konečném důsledku zcela odpovídá verzi spoluobžalovaných D. a K..

Pokud jde o otázku upřesnění momentu, kdy došlo ke smrti poškozené a která nabývá na významu zvláště s ohledem na znalce zodpovězené dotazy obhajoby, kdy připustil, že lidské tělo post mortem může ještě vydávat zvuky, pak soud neshledává žádné pochybnosti o tom, že ke smrti poškozené došlo až v důsledku veškerého konání obžalovaných K.Z. popsaného ve výroku tohoto rozsudku, čemuž svědčí samotné výpovědi obžalovaných, kdy obžalovaný K. potvrdil, že ve chvíli, kdy sešel na dvůr za poškozenou, tato s ním komunikovala, konkrétně uváděla, že ji bolí noha a následně v bytě již za přítomnosti spoluobžalovaných poškozenou, jak uvádí „propleskával“, aby komunikovala a ona komunikovala tak, že měla otevřené oči a vydávala zvuky, přičemž uzavírá, že když tam přišli spoluobžalovaní, byla ještě živá. Ještě poté, co na krk poškozené působil motorkářskou botou, uvedl obžalovaný K. „jenže P. pořád dýchala“ a ještě ani po společném škrcení poškozené kabelem obžalovaný o smrti poškozené nehovoří, kdy naopak tuto fázi komentuje slovy „bohužel ani toto se nepovedlo“ a teprve následné škrcení páskem ze strany Z. dává do souvislosti se smrtí poškozené, které ihned

poté zkoušel tep a její smrt si tímto ověřil. Shodně vypovídá i obžalovaný Z., který uvedl „když jsme tam přišli, tak ta holka ještě dýchala“. Na dalším místě své výpovědi pak ještě ve fázi poté, kdy bylo na poškozenou působeno škrcením páskem i kabelem, měl obžalovaný K. dle obžalovaného Z. prohodit „ta svině snad nechcípne“. Obžalovaný J. D. k této otázce uvedl, že když přišli do bytu, poškozená chrchlala, byla živá a on zřetelně slyšel jak K. říká, aby ji nechal, aby ji pustil. Dále obžalovaný uvedl „P. pak už nechrlala, někdo zkoušel P. tep, ale pak už byla mrtvá“, přičemž toto tvrzení umísťuje až na samý závěr násilného působení spoluobžalovaných na poškozenou. Z uvedených výpovědí, jež jsou ve vzájemném souladu, pak soud uzavírá, že popsání působení obžalovaných K. a Z. na poškozenou bylo ve svém celku realizováno po dobu jejího života a na jeho ukončení mělo bezprostřední vliv.

Vynucenost jednání obžalovaného T.Z., kterou tento namítl ve své druhé výpovědi a zejména v jím osobně sepsaném popisu děje, soud nesdílí. Přestože v rámci pokračování protokolu o výslechu T.Z. tento na č. l. 346 uvedl, že škrtil poškozenou, protože mu to M. K. řekl a on tedy musel a přestože ve svém ručně psaném přípisu na č. l. 342 tentýž obžalovaný uvedl, že po něm K. vyžadoval okamžitou pomoc se škrcením poškozené „nebo, že se mu stane to, co udělal P.“, nic takového ve své první výpovědi, kterou z výše popsanych důvodů soud považuje za realitě nejbližší, žádné takové okolnosti nezmiňuje, naopak na č. l. 338 uvedl „žádné výhrůžky tam mezi námi nepadaly“. Dotázán k tomuto rozporu v rámci své druhé výpovědi, obžalovaný uvedl „na to proč jsem před tím řekl, že výhrůžky nebyly, tak na to odpovídat nebudu“ (č. l. 346). Nutno dodat, že obžalovaný K. popřel, že by kohokoliv ať už se zbraní či beze zbraně nutil výhrůžkami k jejich konání a z výpovědi obžalovaného D. pak k této fázi, tedy do smrti poškozené, se rovněž žádné výhrůžky ze strany K., kterými by byli k něčemu nuceni, nepodávají. Soud tak uzavírá, že jednání obžalovaného Z. výše popsání bylo dobrovolné, nevynucené, učiněné v rámci jeho svobodné vůle, což ostatně koresponduje i se znaleckými závěry psychologičky a ani svědci o nějaké tendenci hádek a výhrůžek mezi obžalovanými navzájem nehovoří. Jinou kapitolu pak představuje zmínka obžalovaného D. o výhrůžkách K. ve fázi odstraňování již mrtvého těla poškozené, kterou se bude soud dále zabývat při stanovení viny obžalovaného J.D..

Podle § 140 odst. 2 trestního zákoníku se dopustí vraždy ten, kdo jiného úmyslně usmrtí s rozmyslem nebo po předchozím uvážení. K trestní odpovědnosti za trestný čin je třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li trestní zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti (§ 13 odst. 2 trestního zákoníku). Z obou výše uvedených zákonných ustanovení tedy jednoznačně vyplývá, že trestný čin vraždy je trestným činem úmyslným, přičemž podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku je trestný čin spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem uvedených v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem. Právě takovým úmyslem, tedy úmyslem přímým, bylo dle přesvědčení soudu neseno jednání obou obžalovaných, neboť toto vyplývá nejen z charakteru jejich počínání (důraznost, dlouhodobost, střídání pachatelů, kombinace technik a charakter použitých nástrojů), ale i z jejich předchozí domluvy a zřetelného stanovení cíle jejich počínání, tedy smrti poškozené, včetně úvah o způsobu odstranění jejího těla. Za této důkazní situace nemůže být pochyb, že oba obžalovaní chtěli poškozenou P.V. úmyslně usmrtit a také tak učinili. Odstavec 2 výše uvedeného zákonného ustanovení, tedy § 140 trestního zákoníku, nicméně nepopisuje skutkovou podstatu základní, nýbrž skutkovou podstatu kvalifikovanou a pro její naplnění tedy nepostačí prosté úmyslné usmrcení jiného, nýbrž takto musí být učiněno s rozmyslem nebo po předchozím

uvážení. Míra úmyslného způsobení následku totiž nemusí být u všech vražd stejná, když na rozdíl od případu, kdy pachatel jedná v náhlém hnutí mysli či v silném rozrušení nebo jiném omluvitelném hnutí mysli, sankcionuje uvedený odstavec 2 přísněji toho, jehož rozhodnutí k úmyslnému usmrcení jiného vzniklo na základě zralejší rozumové úvahy. Rozmyslem se přitom rozumí kvalifikovaná forma úmyslu v tom smyslu, že pachatel si patřičně zváží své jednání a na základě takového svého subjektivního přístupu jiného úmyslně usmrtí. Jedná-li pachatel s rozmyslem, zvážil zásadní okolnosti svého předpokládaného jednání a zvolil vhodné prostředky k jeho provedení, zvážil konečně i rozhodné důsledky svého činu, avšak na rozdíl od předchozího uvážení chybí vyšší forma rozvahy. Tuto pak v případě obou obžalovaných soud neshledává, neboť v případě předchozího uvážení by bylo třeba prokázat, že obžalovaní předem, tedy před spácháním činu, zvážili rozhodující okolnosti provedení činu včetně zvolení místa a doby spáchání, použití zbraně či jiného prostředku vhodného pro usmrcení jiného s cílem, aby došlo k jeho úspěšnému provedení a co největšímu možnému vyloučení úspěšné obrany oběti apod., jinými slovy se v tomto případě jedná o naplánování, které však s ohledem na provedené důkazy soud vylučuje.

Podle § 140 odst. 3 písm. e) trestního zákoníku se uvedeného trestného činu dopustí ten, kdo tak učinil na svědkovi, znalci nebo tlumočnickovi v souvislosti s výkonem jejich povinnosti. Za svědka ve smyslu uvedeného ustanovení trestního zákoníku je třeba považovat nejen osobu, která již byla alespoň předvolána jako svědek a má tedy již procesní postavení svědka, ale i osobu, kterou pachatel úmyslně usmrtil v souvislosti s budoucím výkonem její svědecké povinnosti, tedy osobu, která vnímala skutečnosti, jež mohou být podkladem pro rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení či jiných orgánů. Pachatel přitom musí k usmrcení svědka přistupovat v souvislosti s výkonem jeho povinnosti vyplývající z takového postavení a pachatel zde z logiky věci tedy vždy musí konat v přímém úmyslu, což také soud dovozuje. Nejen z výpovědi obžalovaného K., ale i z výpovědi ostatních dvou obžalovaných vyplývá, že přesně tímto úmyslem bylo vedeno jednání obžalovaného K. v první fázi násilí na osobu poškozené, tedy při jejím vyhození z okna, a to právě z obav z naplnění jí řečeného úmyslu, tedy podání trestního oznámení, jež se mělo vztahovat k událostem předcházejícím, tedy k pohlavnímu styku, který byl dle slov K. dobrovolný. Jednání z této pohnutky však je nutno přičíst i obžalovanému Z., neboť právě tímto motivem, navíc násobeným následným vyhozením poškozené z okna, odůvodnil po příchodu spoluobžalovaných K. nezbytnost odstranění poškozené, na což obžalovaný Z. dobrovolně přistoupil.

Pokud jde o naplnění kvalifikované skutkové podstaty dle § 140 odst. 3 písm. i) trestního zákoníku, pak i tento závěr, tedy že obžalovaní K. a Z. jednali vůči poškozené zvlášť surovým a současně trýznivým způsobem, má soud za prokázaný. V těchto souvislostech je třeba si uvědomit fyzické utrpení, jež musela nutně poškozená po pádu z výšky přibližně 11,5 metrů na kamennou dlažbu dvora pociťovat, a to v řádu minut, spíše však desítek minut poté, kdy byla vynesena obžalovaným K. zpět do bytu, kde musela vyčkat přibližně čtvrt hodiny příchodu spoluobžalovaných a dále poté, co si vyslechla rozhovor obžalovaných K. a Z. o nezbytnosti její likvidace, střídali se tito obžalovaní v jejím škrcení různým způsobem rukama, napájecím kabelem i páskem a konečně i šlapáním na krk obžalovaným K.. Přestože soud přihlížel k tomu, že spáchání trestného činu vraždy v sobě nutně vždy obsahuje určité prvky surovosti, chápe výše popsaný způsob za způsob, který se podstatně vymyká z rámce běžného u většiny trestných činů tohoto druhu. Krom zvlášť surového způsobu tak dovozuje soud i zvlášť trýznivý

způsob vraždy, neboť poškozená P.V. byla vystavena bolestem na hranici snesitelnosti trvajícím delší dobu, které citelně zasahovaly celou osobnost poškozené, přičemž nelze odhlédnout ani od psychické stránky utrpení poškozené, která si nejprve musela vyslechnout to, co ji čeká. Přestože z hlediska zavinění i zde postačí ve smyslu § 17 písm. b) trestního zákoníku nedbalost, dovozuje i v tomto případě u obou obžalovaných soud přinejmenším úmysl nepřímý dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, neboť nutně věděli, že svým jednáním mohou popsané následky způsobit a pro případ, že je způsobí, byli s tímto srozuměni.

Soud se dále zabýval otázkou, zda obžalovaný M.K. nenaplnil svým jednáním skutkovou podstatu zvláště závažného zločinu vraždy dle § 140 odst. 2, 3 písm. h) trestního zákoníku, tedy zda tomuto nelze přičíst kvalifikační znak spáchání takového činu „opětovně“. Pod pojmem „opětovně“ se v praxi dříve rozuměly i případy pokračování, tedy části pokračujícího skutku ve vztahu k předchozímu útoku, což však nyní vzhledem k okolnosti podmiňující vyšší trestní sazby uvedené v § 140 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku vzbuzuje pochybnosti. Tomu odpovídá i současná judikatura, podle které znak opětovného spáchání činu nenaplnuje jeden pokračující trestný čin (R12/1991). Soud pak v případě obžalovaného K. veškeré jednání popsané ve výroku tohoto rozsudku chápe právě jako pokračující trestný čin, čemuž odpovídá zákonný popis takového jednání v § 116 trestního zákoníku, neboť jednotlivé dílčí útoky obžalovaného K. vůči poškozené byly vedeny jednotným záměrem (tuto usmrtit), naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou, jakož i souvislostí v předmětu útoku. Takový závěr soudu lze tím spíše aplikovat na obžalovaného Z., u něhož platí totéž, kdy navíc blízká souvislost časová jednotlivých útoků u tohoto obžalovaného vykazuje ještě větší míru sevřenosti. Za této situace popsanou kvalifikaci soud ve vztahu ke jmenovaným obžalovaným neuplatnil.

Podle § 23 trestního zákoníku byl-li trestný čin spáchán úmyslným společným jednáním dvou nebo více osob, odpovídá každá z nich, jako by trestný čin spáchala sama (spolupachatelé). Spolupachatelství tedy předpokládá jednak spáchání trestného činu společným jednáním a současně úmysl k tomu směřující. O společné jednání, ať již současně probíhající nebo postupně na sebe navazující, jde tedy jestliže

- každý ze spolupachatelů naplnil svým jednáním všechny znaky skutkové podstaty trestného činu
- jestliže každý ze spolupachatelů svým jednáním uskutečnil jen některý ze znaků skutkové podstaty trestného činu, jež je pak naplněna jen souhrnem těchto jednání
- jestliže jednání každého ze spolupachatelů je alespoň článkem řetězu, přičemž jednotlivé činnosti působí současně nebo postupně ve vzájemné návaznosti a směřují k přímému vykonání trestného činu a jen ve svém celku tvoří jeho skutkovou podstatu.

Jednání obžalovaných K. a Z. chápe soud ve smyslu první z uvedených možností naplnění společného jednání, neboť každý z obžalovaných naplnil výše popsaným jednáním všechny znaky skutkové podstaty uvedeného trestného činu, přičemž jednání spoluobžalovaných bylo dílem současně probíhající a dílem postupně na sebe navazující, a to tehdy, když jeden z obžalovaných byl již vražděním poškozené unavený a na jeho pozici nastoupil druhý z nich. Krom toho, že obžalovaný K. poškozenou vyhodil z okna a šlapal obutou botou plnou vahou svého těla na krk poškozené, Z. tuto delší dobu škrtil pevným

látkovým páskem, tito obžalovaní poškozenou škrtili rukama, čímž každý zvlášť naplnil všechny znaky projednávané skutkové podstaty trestného činu, naplnili tyto obžalovaní i svým současně probíhajícím jednáním ve formě škrcení napájecím kabelem. Na všech násilných mechanismech se tedy obžalovaní M.K. a T.Z. ve vzájemné interakci (dílem současně probíhající a dílem postupně na sebe navazující) podíleli, jednali tedy jako spolupachatelé ve smyslu ustanovení § 23 trestního zákoníku a je tedy nesporné, že smrt poškozené byla v přímé příčinné souvislosti s jednáním obou obžalovaných.

Odstranění případných důvodů vylučujících trestní odpovědnost obžalovaných K.Z. řeší závěry znalkyně v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, která u obou obžalovaných konstatuje, že tito netrpí a ani v minulosti netrpěli duševní poruchou, která by byla forenzně významná. U obou obžalovaných současně znalkyně uzavírá, že pokud byli tito ovlivněni alkoholem (což z dokazování vyplývá), pak se jednalo o opilost simplexní, lehkého až středního stupně. Nejednalo se o opilost patickou ani komplikovanou. U obžalovaného K. znalkyně uzavírá, že jeho schopnost rozpoznávací v inkriminované době byla zachována a schopnost ovládací byla vlivem pozitivního alkoholu nepodstatnou měrou snížena a u obžalovaného Z. pak obě předpokladové schopnosti byly v inkriminované době zcela zachovány. Znalkyně se rovněž vyrovnala s námitkami obhajoby korespondující s lékařskými zprávami na č. l. 726-731, když tato absolutně odmítla, že by tyto mohly na jejích závěrech cokoliv změnit, neboť přestože obžalovaný K. utrpěl v 15 letech úraz hlavy, který byl popsán a diagnostikován, od té doby se uzdravil, po stránce neurologické netrpí žádným organickým psychosyndromem, původní stav je zahojen, přičemž takové závěry znalkyně podala jako konziliární odborník pro neurologii, který diagnostikuje právě organický psychosyndrom. Z výše uvedených důvodů pak návrh obhajoby na doplnění dokazování novým znaleckým posudkem v této oblasti soud zamítl jako nadbytečný.

Objektem zvlášť závažného zločinu vraždy dle § 140 odst. 2, 3 písm. e), i) trestního zákoníku je ochrana lidského života. Subjektem jsou pak v daném případě obžalovaní sami, jakožto osoby splňující podmínku § 25 trestního zákoníku (dostatečný věk) v době spáchání trestné činnosti a rovněž tak podmínku přičetnosti vyjádřenou v § 26 a § 27 trestního zákoníku, když k jinému hodnocení osob obžalovaných výsledky znaleckého zkoumání nesměřují. Rovněž subjektivní stránka spáchaného zločinu je popsána výše včetně nejvýznamnějšího znaku týkajícího se psychiky obžalovaných, jímž je zavinění. Objektivní stránka uvedeného zločinu zůstává nezpochybněna, neboť jednání obžalovaných, vyjádřené výrokem tohoto rozsudku, bylo plně ozřejmáno, následek, k němuž jednání obžalovaných směřovalo, je rovněž výše popsán a příčinný vztah mezi jednáním a následkem, k němuž toto směřovalo, byl rovněž bezrozporně prokázán. Jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozsudku tak obžalovaní M.K. a T.Z. naplnili po subjektivní i objektivní stránce veškeré zákonné znaky skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu vraždy dle § 140 odst. 2, 3 písm. e), i) trestního zákoníku.

Pro účely odůvodnění výroku o vině obžalovaného J.D. je třeba se vrátit k samotnému počátku trestního stíhání jeho osoby, k němuž došlo usnesením vrchního komisaře PČR Jihlava ze dne 28. 3. 2013 (č. l. 309-313), v němž se popis skutku, jehož se měl J.D. jako obviněný dopustit, podává tak, že

- ačkoli byl výše popsanému společnému jednání M.K.T.Z. po celou dobu přítomen a které mlčky sledoval, tak i přestože mohl, tak nic neučinil, aby tomuto jednání zabránil, navíc za situace, kdy mohl kdykoliv z bytu, který je v centru města, odejít, přivolat pomoc, kontaktovat policii, tak naopak nejenže se ani verbálně nesnažil oba od jejich počínání odradit, ale po zavraždění poškozené přímo před jeho očima oběma pomáhal při odstraňování těla, když jim pomáhal její tělo snést dolů, otvíral dveře, zjišťoval, zda je někdo nesleduje a navíc společně umýval podlahu bytu od krve poškozené a zakrýval další případné stopy svědčící o násilném jednání vůči poškozené P. V., jejíž části těla byly posléze dne 27. 3. 2013 nalezeny na skládce domovního odpadu u městské části Jihlava – Henčov.

Oním úvodem výše uvedené skutkové věty „ačkoli byl výše popsanému společnému jednání M.K.T.Z. po celou dobu přítomen...“ je pak rozuměno jednání, které je ve své podstatě obsahem výroku tohoto rozsudku a pro stručnost tedy není celé znění výše uvedeného usnesení o zahájení trestního stíhání na tomto místě třeba uvádět. Orgán PČR pak výše popsané jednání obviněnému D. kladené za vinu kvalifikoval jako nadřzování dle § 366 odst. 1 trestního zákoníku. Teprve v důsledku dalších důkazů, které postupně byly orgány činnými v přípravném řízení zajištěny, došlo k následnému postupu, a to změně právní kvalifikace u obviněného J.D. z přečinu nadřzování dle § 366 odst. 1 trestního zákoníku na účastenství ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 140 odst. 2, 3 písm. e), i) trestního zákoníku (č. l. 317-319). Podle § 160 odst. 6 trestního řádu vyjde-li během vyšetřování najevo, že skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání, je jiným trestným činem, než jak byl v usnesení o zahájení trestního stíhání právně posouzen, upozorní na to policejní orgán obviněného a učiní o tom záznam do protokolu. Ve smyslu výše uvedeného zákonného ustanovení bylo tedy výše zmíněným úkonem, tedy změnou právní kvalifikace ze dne 24. 10. 2013 orgánem PČR postupováno, nicméně při pozorném rozboru obsahu tohoto dokumentu lze dospět k závěru, že změna právní kvalifikace se dotýká významně pozměněné skutkové věty, která se již ve smyslu výše uvedeného usnesení na č. l. 310 nezabývá jednáním obviněného D. spočívajícím v nečinnosti při sledování konání spoluobviněných a v následné pomoci při odklizení těla poškozené a odstraňováním stop, nýbrž objevuje se zde navíc, že 1) ...při telefonátu M.K. s T. Z.přislíbil nespécifikovanou pomoc v souvislosti s tím, čeho se měl dopustit M. K.... a 2) ...oba obviněné v jejich jednání vůči poškozené psychicky povzbuzoval verbálně, konkrétně „hecoval je, že jsou neschopní, když ji neumí uškrtnit najednou“... Bez této významné úpravy skutku kladného obviněnému D. za vinu by totiž zvolená nová kvalifikace byla zcela nepřiléhavá, neboť původní popis skutku postihuje právě jen zákonné znaky přečinu nadřzování, nikoliv však účastenství ve formě pomoci na zločinu vraždy. Pokud orgány činné v přípravném řízení přistoupily k takto zásadnímu pozměnění skutku kladeného původně J.D. za vinu, pak měly dle přesvědčení soudu postupovat dle § 160 odst. 5 trestního řádu, jenž stanoví, že vyjde-li během vyšetřování najevo, že se obviněný dopustil dalšího skutku, který není uveden v usnesení o zahájení trestního stíhání, postupuje se ohledně tohoto skutku způsobem uvedeným v odstavcích 1 a 2 (tedy vydá nové usnesení, v němž specifikuje skutek, ze kterého je dotýčný obviněn a opis usnesení doručí). Proti takovému usnesení by byla pochopitelně opětovně přípustná stížnost, kterýžto opravný prostředek byl obviněnému tímto nesprávným postupem odepřen. Podle soudní praxe účastenství ve formě pomoci přichází v úvahu jak před činem, tak i při činu, avšak není možná po dokončení trestného činu. Při tomto vědomí by pak při změněném náhledu na kvalifikaci původního skutku zbyla pouze ta část popisu skutku, která se

týká fáze před dokončením trestného činu a ta by zněla „ač byl J. D. přítomen konání M.K.T.Z., neučinil nic, aby tomu zabránil“ a takový popis skutku v žádném případě neumožňuje kvalifikaci, k níž následně došlo bez toho, že by došlo k zákonnému postupu dle § 160 odst. 6 trestního řádu, tak jak je zmíněn výše. Z výše uvedených důvodů lze tedy chápat postavení obžalovaného J.D. před soud za důvodné pro skutek ve formě popsané v původním a jediném usnesení o zahájení trestního stíhání a tímto způsobem také soud s obžalobou nakládal, když opačným postupem soudu by došlo k porušení zásady obžalovací ve smyslu § 2 odst. 8 trestního řádu, kdy obžaloba může být podána jen pro skutek, pro který bylo zahájeno trestní stíhání. Pro případ jiného právního názoru na tuto problematiku je pak třeba se ptát, na základě jakých důkazů je J. D. stavěn před soud pro výše popsané účastenství, když sám toto v plné míře odmítá a výpovědi spoluobžalovaných z přípravného řízení jsou ve vztahu ke zpřísněné kvalifikaci učiněny neprocesně, neboť v době, kdy proběhly jejich první výslechy, obžalovaný D. dosud neměl obhájce a v případě druhého výslechu T.Z. (č. l. 343) dne 24. 10. 2013 v 09:45 hodin neměl při porovnání s dokladem na č. l. 354 J. D. dosud doručenu změnu právní kvalifikace, když tak se stalo téhož dne v 11:54 hodin. Při vědomí, že v hlavním líčení obžalovaní K. a Z. odmítli vypovídat, by pak důkazní situace ve vztahu k D. ve smyslu změněné kvalifikace byla tristní. Tento postřeh je však činěn již jen v akademické rovině, neboť skutek, pro nějž byl obžalovaný D. stíhán, zákonné znaky jiného nežli původně kvalifikovaného přečinu nenesou.

K takto soudem nahlíženému skutku se obžalovaný J. D. doznal, když se plně ztotožnil s jeho popisem v usnesení o zahájení trestního stíhání. Ač se tedy sám aktivně na vraždě poškozené nepodílel, pomáhal po její smrti při odklizení jejího těla způsobem popsaným ve výroku toho rozsudku a dále přiznal, že se podílel i na vytírání podlahy bytu od krve. V tomto smyslu potvrzují výpověď J.D. i spoluobžalovaní. Pokud obžalovaný D. ve své výpovědi uvedl, že takto činil, protože se bál K. který mu řekl, že když se o tom někde zmíní, že ho zabije, pak takovou situaci soud za prokázanou nemá. Při vědomí, že obžalovaný K. toto zcela popírá, když na druhé straně do přesných detailů rozepisuje svůj díl viny na vraždě poškozené, lze mít v tomto ohledu jeho výpověď za věrohodnou, zvláště pak když v rámci své první výpovědi v přípravném řízení spoluobžalovaný Z. vyhrožování komukoliv odmítl rovněž. I kdyby však byla taková skutečnost prokázána, nebylo by možno chápat obžalovaným D. doznání jednání za vynucené, když od chvíle, kdy přišel do bytu a vyhodnotil si situaci, mohl následně kdykoliv odejít a toto mohl ostatně učinit i poté, když ve fázi likvidace těla poškozené do kontejneru na odpad se dokonce nacházel ve volném prostoru, tohoto nevyužil, ale vrátil se dobrovolně zpět do bytu, kde se podílel na odstraňování krevních stop.

Podle § 366 odst. 1 se dopustí přečinu nadřezování ten, kdo pachateli trestného činu pomáhá v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání, trestu nebo ochrannému opatření, nebo jejich výkonu. Vědomé počínání obžalovaného J.D. spočívající v umožnění ukrytí těla poškozené (které se v konečném důsledku projevilo jako velmi efektivní), tedy otvírání dveří a hlídání zda někdo nejde a následná pomoc s odstraňováním krevních stop, nepochybně uvedenou skutkovou podstatu přečinu naplňuje, neboť jde o jednání směřující k tomu, aby trestní stíhání pachatelů vraždy nebylo vůbec zahájeno. Úmysl, jímž bylo jednání obžalovaného J.D. vedeno, lze mít ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku za úmysl přímý, neboť výše uvedených způsobem a současně se záměrem umožnit pachatelům základního trestného činu, aby unikli trestnímu stíhání, těmto pomáhal.

Objektem přečinu nadřezování dle § 366 odst. 1 trestního zákoníku je zájem na potlačování zločinnosti tím, že zákon stíhá toho, kdo svým protiprávním jednáním chce od pachatele trestného činu odvrátit trestně právní důsledky jeho jednání. Subjektem je obžalovaný J. D. sám jakožto osoba splňující podmínku § 25 trestního zákoníku (dostatečný věk) v době spáchání trestné činnosti a rovněž tak podmínku přičetnosti vyjádřenou v § 26 a § 27 trestního zákoníku, když k jinému hodnocení osoby obžalovaného výsledky znaleckého zkoumání v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie nesměřují a jsou zcela srovnatelné se závěry, které byly výše rozepsány k osobám jeho spoluobžalovaných. Rovněž subjektivní stránka uvedeného přečinu je popsána výše včetně zavinění obžalovaného. Objektivní stránka přečinu zůstává nezpochybněna, když jednání obžalovaného bylo plně ozřejmeno, následek, k němuž jednání směřovalo, je výše rovněž popsán a příčinný vztah mezi jednáním a následkem, k němuž toto směřovalo, byl prokázán. Jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozsudku tak obžalovaný J. D. naplnil po subjektivní i objektivní stránce veškeré zákonné znaky skutkové podstaty přečinu nadřezování dle § 366 odst. 1 trestního zákoníku.

Soud dále zvažoval, zda se obžalovaný D. jednáním výše popsaným nemohl dopustit souběžně dalšího trestného činu ve smyslu ustanovení § 367 či § 368 trestního zákoníku, tedy nepřekázení trestného činu, případně neoznámení trestného činu, avšak při ustálené soudní praxi, že jednočinný souběh nadřezování s nepřekázením trestného činu dle § 367 a neoznámením trestného činu dle § 368 je vyloučen, k takové kvalifikaci nepřistoupil. K trestnému činu nadřezování je pak nepřekázení trestného činu v poměru subsidiarity.

Při úvaze o stanovení druhu a trestu a jeho výměry u obžalovaných přihlédl soud k ustanovení § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku.

Obžalovaný M. K. v minulosti nebyl soudně trestán ani přestupkově projednáván. Tuto skutečnost soud vyhodnotil jako okolnost polehčující dle § 41 písm. o) trestního zákoníku. Za další polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. l) trestního zákoníku lze chápat doznání obžalovaného. Na druhé straně za přitěžující okolnosti dle § 42 písm. d), h), i) posoudil soud skutečnost, že obžalovaný při páchání trestné činnosti využíval bezbrannosti poškozené, dále že jeho jednání směřovalo ke škodě dítěte, za něž je ve smyslu § 126 trestního zákoníku chápána osoba mladší 18 let a konečně i to, že svedl k trestné činnosti jiného, neboť nebýt jeho telefonického kontaktu s obžalovaným Z., který inicioval a nebýt jeho žádosti o pomoc, nedošlo by k trestnímu stíhání T.Z. ani J.D..

Obžalovaný T. Z. se k trestné činnosti rovněž doznal, byť v konečném důsledku vzhledem k jeho pozměňující výpovědi nikoli v takovém rozsahu jako obžalovaný K., když své zapojení do trestné činnosti chápe jako důsledek nátlaku na jeho osobu, nicméně ve smyslu výše uvedeného ustanovení trestního zákoníku obžalovanému soud tuto polehčující okolnost přiznal. S odkazem na výše uvedené pak spatřuje u osoby tohoto obžalovaného soud přitěžující okolnosti dle § 42 písm. d) a h) trestního zákoníku a navíc pak dle § 42 písm. p) trestního zákoníku, neboť obžalovaný Z. byl již pro trestný čin v minulosti odsouzen. Takto je třeba posuzovat jeho odsouzení Okresním soudem v Jihlavě pod sp. zn. 10T 143/2012 pro majetkovou trestnou činnost k trestu obecně prospěšných prací a k zákazu činnosti, když předmětný trestní příkaz byl obžalovanému doručen 11. 8. 2012 a rovněž nabyt právní moci před spácháním tímto soudem posuzované trestné činnosti. Přestože byla na výše uvedené

rozhodnutí aplikována amnestie prezidenta republiky, účinky prominutí se dotýkají pouze trestu obecně prospěšných prací nikoliv však trestu zákazu činnosti a z toho důvodu je na obžalovaného třeba hledět jako na recidivistu. Jeho předchozí odsouzení stejným soudem pod sp. zn. 13Tm 22/2010 a 13Tm 14/2011, která rovněž posuzované trestné činnosti předcházejí, pak byla v minulosti amnestována jako celek s důsledky jakoby obžalovaný odsouzený nebyl. Krom výše uvedené trestné činnosti má pak obžalovaný T. Z. rovněž záznam v evidenci přestupců přestupkového oddělení Magistrátu města Jihlavy, když tomuto byla 30. 7. 2012 uložena sankce. I tuto skutečnost soud posoudil ve smyslu shora uvedeném.

Obžalovaný J. D. se stejně jako spoluobžalovaní k trestné činnosti doznal a tato okolnost mu tedy rovněž polehčuje. Současně tomuto soud přiznal polehčující okolnost dle § 41 písm. f) trestního zákoníku, tedy že spáchal trestný čin ve věku blízkém věku mladistvých, když k datu spáchání trestné činnosti obžalovanému nebylo ještě ani 19 let. Ve shodě s výše uvedeným u obžalovaného K. bylo obžalovanému přiznáno jako okolnost polehčující vedení řádného života dle § 41 písm. o) trestního zákoníku. Na druhou stranu jako přitěžující okolnost byla dle § 42 písm. n) trestního zákoníku vyhodnocena skutečnost ta, že se obžalovaný dopustil vícero trestných činů, neboť trest, který byl tomuto obžalovanému ukládán je trestem souhrnným i za trestné činy krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a), b) trestního zákoníku a § 205 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, jimiž byl uznán vinným trestními příkazy Okresního soudu v Jihlavě, jež byly jmenovanému doručeny dne 26. 3. 2013 a 16. 9. 2013, tedy poté, co se dopustil tímto soudem projednávané trestné činnosti a vzhledem k tomu, že jiné odsouzení u osoby tohoto obžalovaného evidováno není, jsou všechny tři skutky spáchané 4. 2. 2011, 28. 12. 2012 a 16. 3. 2013 (projednávaná trestná činnost) ve vzájemném souběhu. Takto uloženým trestem současně napravil zdejší soud pochybení Okresního soudu v Jihlavě, kdy došlo v rámci souhrnného trestu obecně prospěšných prací k překročení horní zákonem stanovené sazby, neboť oba výroky o trestu byly v souvislosti s ukládáním trestu souhrnného zrušeny.

V případě obžalovaných K.Z. je třeba dále přihlídnout ke skutečnosti té, že oba naplnili obě alternativy okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby, tedy nejenže se tohoto jednání dopustili na svědkovi, ale ještě k tomu zvláště surovým a trýznivým způsobem a těmto přitěžuje rovněž absolutně neadekvátní pohnutka jejich jednání spočívající v pouhém prohlášení poškozené o možném podání trestního oznámení na osobu obžalovaného K., přičemž důvodnost či nedůvodnost takového kroku nebyl soud schopen vyhodnotit, když zná v tomto ohledu pouze tvrzení jedné strany. Skutečnost, která se v této trestní věci vymykala z poměrů obecných, je pak bezcitnost a otrlost hlavních pachatelů, které však byly rozepsány a vyhodnoceny výše v rámci odůvodnění použití kvalifikované skutkové podstaty trestného činu. Cynismu obžalovaného K. dále svědčí výpověď svědkyně T. J., která popsala způsob jeho žertování hned následujícího dne po vraždě na úkor poškozené a pokrytectví obžalovaného Z. pak dokladuje svědectví téže svědkyně, která uvedla, že se zúčastňoval pátrání po nezvěstné poškozené tím způsobem, že roznášel plakáty s tímto obsahem.

Nejvyšší obecně přípustnou výměrou trestu odnětí svobody je ve smyslu § 55 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody na 20 let. Zvýšení této horní hranice připouští zákon mimo jiné tehdy, jde-li o výjimečný trest ve smyslu § 54 trestního zákoníku. Výjimečným trestem se pak rozumí trest odnětí svobody nad 20 let až do 30 let anebo trest odnětí svobody na doživotí. Výjimečný trest přitom může být uložen jen za zvláště závažný zločin, u něhož to

trestní zákon dovoluje. Výjimečný trest v podobě trestu odnětí svobody nad 20 až do 30 let, tedy může být uložen za splnění některé z alternativně stanovených podmínek, jimiž je skutečnost, že závažnost spáchaného zvláště závažného zločinu je velmi vysoká, nebo že možnost nápravy pachatele je obzvláště ztížena. Při vědomí závěrů znaleckého zkoumání z odvětví psychologie, kdy znalkyně uvedla u všech tří osob obžalovaných, že resocializaci chápe do budoucna jako problematickou, nicméně tuto nedefinovala jako obzvláště ztíženu, má soud za to, že lze v daném případě aplikovat pouze první z alternativ pro ukládání výjimečného trestu, a to velmi vysokou závažnost spáchaného skutku obžalovanými K. a Z., neboť skutek, pro který byli uznáni vinnými je ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku zvláště závažným zločinem a jeho velmi vysoká závažnost z pohledu soudu vyplývá ze zvláště zavrženíhodného způsobu jeho provedení popsaného obsáhle výše, současně ze zvláště zavrženíhodné pohnutky, když obžalované nemotivovalo nic jiného nežli ochrana vlastní osoby za každou cenu a současně následek, k němuž jednáním obžalovaných došlo, je neodčinitelný, přičemž význam hraje i nízký věk poškozené, již bylo teprve 15 let. V případě obžalovaných K. a Z. právě tyto podmínky svědčící nezbytnosti ukládání trestu nad 20 let až do 30 let soud shledal na rozdíl od podmínek pro ukládání trestu odnětí svobody na doživotí dle § 54 odst. 3 trestního zákoníku, kdy závěr, že by takový trest vyžadovala ochrana společnosti, nebyl znalecky dovozen a současně není možno popřít, že by bylo možno obžalované napravit trestem odnětí svobody právě v sazbě nad 20 až do 30 let.

S ohledem na vše výše uvedené byl obžalovanému M.K., jakožto hlavnímu hybateli událostí uložen v rámci výše uvedené trestní sazby trest v její polovině, když nebylo možno opomenout, že oproti spoluobžalovanému Z. tento působil na poškozenou s vražedným úmyslem již před tím, nežli požádal o pomoc a tedy opakovaně. Obžalovanému T.Z. pak byl vyměřen s ohledem na uvedené v rámci téže trestní sazby trest při její čtvrtině. Oba obžalovaní byli s ohledem na splnění podmínek § 56 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku zařazeni pro výkon uloženého trestu odnětí svobody do věznice se zvýšenou ostrahou.

Obžalovaný J. D. byl v rámci trestní sazby dle § 366 odst. 1 trestního zákoníku ohrožen trestem odnětí svobody až na 4 roky a s ohledem na výše uvedené byl tomuto uložen trest v její polovině, a to jako trest souhrnný za veškerou sbíhající se trestnou činnost výše popsanou za současného zrušení výroku o trestu z obou trestních příkazů Okresního soudu v Jihlavě, jakož i všech dalších rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. V souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku byl obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen do věznice s dozorem.

Za splnění podmínek ustanovení § 70 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovanému M.K. uložen trest propadnutí věci, jím v přípravném řízení vydaných a specifikovaných ve výroku tohoto rozsudku, prostřednictvím kterých byla trestná činnost páchána.

Podle prvního odstavce § 3079 nového občanského zákoníku se upravuje právo na náhradu škody vzniklé porušením povinnosti stanovené právními předpisy, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona tak, že se posuzuje podle dosavadních právních předpisů. Podle dosavadního občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. ve znění pozdějších předpisů

uplatnili také poškození J.V. (otec poškozené), M.V. (matka poškozené) a T.V. (bratr poškozené) nárok na náhradu částky 240.000 Kč v případě rodičů a 175.000 Kč v případě bratra. Podle § 444 odst. 3 písm. c) uvedeného zákona náleží za škodu usmrcením, pozůstalým jednorázové odškodnění a to každému rodiči 240.000 Kč a podle § 444 odst. 3 písm. e) uvedeného zákona pak každému sourozenci 175.000 Kč. S ohledem na výše uvedené byla obžalovaným M.K. a T.Z., jakožto osobám, jež zapříčinily usmrcení poškozené, uložena povinnost společně a nerozdílně nahradit poškozeným škodu v zákonem stanovené výši.

Výše uvedení poškození se dále připojili s nárokem na náhradu nemajetkové újmy každý ve výši 500.000 Kč, jež odůvodnili tím, že se jednalo o jejich jedinou dceru (v případě rodičů), příp. jedinou sestru (v případě bratra) a rovněž s ohledem na závažnost celé kauzy, kdy se poškozená stala obětí vraždy spáchané zvláště surovým způsobem, kdy navíc celý případ je i v současné době neustále medializován.

Podle § 11 výše uvedeného přepisu má fyzická osoba právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví. Podle § 13 odst. 1 pak má fyzická osoba právo domáhat se přiměřeného zadostiučení, přičemž podle § 13 odst. 2 se může fyzická osoba domáhat i náhrady nemajetkové újmy v penězích. Podle § 13 odst. 3 pak výše náhrady bude určena soudem s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo.

Za dané situace tedy tento soud byl oprávněn rozhodnout o požadované náhradě nemajetkové újmy uvedených poškozených, nicméně takto neučinil, neboť ve smyslu § 229 odst. 1 trestního řádu by pro rozhodnutí o povinnosti k náhradě nemajetkové újmy v penězích bylo třeba provádět další dokazování, jež by podstatně protáhlo trestní řízení. Předmět tohoto dalšího dokazování spatřuje soud v okolnostech, za nichž se vůbec poškozená mohla ocitnout v bytě užívaném obžalovaným M.K., při vědomí jejího nízkého věku. Z výpovědi řady svědků vyplývá, že poškozená svůj volný čas o víkendech často trávila účastí na diskotékách v nočních podnikách a to již několik měsíců před osudným dnem a s tímto způsobem nočního života poškozené se pravděpodobně, jak je rovněž svědecky doloženo, snoubilo požívání alkoholických nápojů příp. lehkých drog, jakož i pravděpodobný nevázaný sexuální život. V takovém způsobu života poškozené, v té době dosud žákyně základní školy, nebylo rodiči ani starším bratrem účinně bráněno, naopak z výpovědi matky poškozené M.V. vyplývá, že poškozená odjížděla do Jihlavy za zábavou s jejím vědomím a této postačilo ujistění poškozené, že má kde přespát, přičemž matka poškozené ani nebyla schopna uvést příjmení osoby, u které se takto mělo dít. Z její výpovědi ani nevyplývalo, že by např. prostřednictvím mobilního telefonu zkontrolovala, zda se poškozená po zábavě k noclehu u rodičů své kamarádky skutečně chystá. Dohled nad osobou ve věku poškozené, alespoň výše nastíněným elementárním způsobem, ani u jednoho z poškozených realizován nebyl, což jmenované, byť v neskonale menší míře nežli obžalované, staví do role jedné z příčin tragické události, k níž v případě poškozené P.V. došlo. Objasnění míry role každého z uvedených poškozených při nedostatečném výchovném působení na poškozenou v uvedeném smyslu by pak trestní řízení neúměrně protáhlo a z toho důvodu byli poškození odkázáni se svým nárokem na nemajetkovou újmu na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu, a to k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost ve výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení opisu rozsudku také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Krajský soud v Brně
dne 5. 3. 2014

JUDr. Miloš Žďárský, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Veterníková